

Nagyálmos Ildikó

Tél

Tél. Kert. Csend. Hó.
Jég. Szél. Rend. Jó.
Ág ring. Hó hull.
Vágy mind. Elmúl.
Itt vagy. Vagyok.
Jégcsap ragyog.
Térdig hóban.
Vállig jóban.
Madár vacog.
Nálad lakok.
Fehér ablak.
Meleg abrak.
Jó itt. Nincs más.
Csak a kisház.

A Túzló

Fehér az út a völgybe le,
nyoma nincs pornak, sárnak,
szállingózik a hópihe,
a hóban őzek állnak.
Befoghatatlan vadlovak
érnek a dombtetőre,
patájuk alatt megreped
a föld kényes bőre.
Az egyik irtó különös,
fejét büszkén tartja,
aki ránéz, felismeri,
hogyan rendkívüli fajta.
Mellkasában több szív dobog,
nincs rajta fék, se kantár,
zabolázni őt nem lehet,

mert ő maga a hajcsár.
Körülötte, ha felnyerít,
olvad a jég a nyomban,
kisüt a nap, lábainál
virágok nyílnak a hóban.

A bánat színe

Nem vagy könnyű bánat,
halántékon szárad,
nyálad, nedved, könnyed,
neked immár könnyebb.
Úgy hittem, ha egyszer
elindulok véled,
apró folyók mentén,
föl a nagy hegyekbe,
hol a csönd eltéved.
Kivirul a lélek.
Hogy ott fenn a csúcsról
leugrunk a mélybe,
zuhansz te is bennem
a folyók vizébe.

Honnan tudtam volna,
fekete a bánat,
nem kell hegyre menni,
síkságon is bánthat,
mélybe húz, pokolba,
könnyelműn dalolva,
nyárban, forróságban,
télidőben, hóban.

Menj, ha elindultál
karod földre hullva
folyók forrásánál
hangod elnémulva
kövekbe botolva
ágakba akadva
folyónak zúgását
magadban hordozva.

Dimenziók

Egy nem létező résen át
figyellek rezdületlenül,
tested nehéz fakabát,
könnyű lennék odaát,
válladon bánatmadár ül.
Ajkad összeszáradt rés,
nyelved aszalódott hús,
tágítanám a rést, kevés,
mit belőled látok. Bús.

Egy nem létező résen át
hallgatlak, ahogy énekelsz,
átdúdolod az éjszakát,
hangtalanul, nem neszelsz,
szótlánul szólsz, értelek,
csorgatnám ki véretem,
mélyíteném a repedést,
a nyílást és a szakadást,
hogy innen én is odaát
költözhessem. Itt oly kevés.
(Hallgathatnám a szívverést!)

Skizofrénia

Belém költöztél. Fogva tartalak.
Bőrödbe ásom puha ujjamat,
Azt hitted, eljátszol velem,
Szorít a fal, mélyül a verem.
Zokogsz a feszülő bőr alatt,
Szabadítanád ki magadat,
Mennél, keresve új utat,
Szemed vakító fényt kutat.

Sietnél belőlem, nincs kiút,
Ordításod is elcsitult,
Ha kifordítanám magamat,
Földre hullnál, te, vérdarab.

Együgyű vers

Csak veled érzem, élek, s meghalok,
szalad az idő és minden délibáb,
rohanok utánad puszta mezítláb,
nyílt vízben nem oltja semmi szomjamat.
Egy hang vagy bennem, őrült látomás,
egy hang a másik oldalon,
egy érintés, álmodozás,
csak test és lélek, semmi értelem,
csak vágy, hogy egyszer majd talán
karjaid közt örökre fekkhetem,
s nem ér ott utol az idő se tán.
Ha új tüzek gyúlnak majd szívemben,
nem hagylak el senkiért, soha,
mert mindent elhagytam, eddigi életem
megorrolt rám, és ezért mostoha.

Földönfutó is lennék, hontalan
miattad, gondos gondtalan,
egy pohár víz, csipetnyi kenyér,
ki reménytelenül is remél,
oltalom, odaadás,
száműzetés, kitagadás,
irgalom, és sok-sok szeretet.
A mindenséget megszerzem neked!

Abonyi Mária: Tél

Nagy Irén

Két kupa málé

Kegyetlen, aszályos nyár, sorjában a második. Július. A kalásztalan, gyér búzaszálak között arasznyi széles repedések nyíltak a földön, s a törpén maradt kukorica is elsárgult időnap előtt. Sehol egy üdébb folt az egész határban, még a bokrok tövében sem látni zöld füvet. A napégette kaszáló barnás-fekete, széna nincs, sarjú nem lesz, a ritkás fűszálak szakadozott gyökerei kivillannak a sok apró hasadékból.

Hónapok óta nem volt eső a környéken, mentség nincs, kiszárad minden. Oda a termés.

A valamikor csupa élet patak medre most hallgat, víz nincs benne, csupán száradt iszap, kavics és fényes fehér kövek. Még a vén fűzfa alatti gubbenő helye is, ahol jó nagy halak tanyáztak azelőtt, mostanra kopogósra száradt, a kókadozó sás kísértetiesen zizzen meg nagy ritkán a gyér fuvallatban.

Az egyetlen élő forrásnál, a domb alatt, éjjel-nappal sorban áll a falu népe edényekkel, csebrekkel. Vízért. Reményvesztetten kémlelik a félelmetesen kék, tiszta eget, s nem látnak azon, fordulhatnak bármilyen irányba, bár egy arasznyi felhőfoszlányt, egy csepp kis felleget. — Elhagyott minket a Fennvaló — dörmögte fehér bajuszába a vén tölgyfának támaszkodó aszott, kis öregember. — Elfelejtett minket egészen. Körülötte bólogattak az emberek, de senki nem választott, hangot nem adott ki egy sem az ott állók közül. Minek. Úgysem lehet már segíteni a nagy nyomorúságon, ha a Fennvaló meg nem könyörül, vége a világnak.

Második esztendeje annak, hogy nem volt termés, nem lett gabona, hát nincsen kenyér. Kenyér. Éhség és ínség, nagy-nagy nincstelenség. Görbült háta és sovány végtagok. Beesett arcokban fénytelen szemek. Mosolytalan, hallgatag gyermekek a sorban. Hancúrozás, vidám csivitelés be furán hatna most. Talán, ha elkezdene szakadni az eső, ha édes-bő, hólyagos zápor zuhogna az égből, visszatérne a vidámság, amit kiégetett az aszály. De nem esik, nem akar esni, és a reménység is már mind elfogyott az emberekből. Éhség és ínség, nagy nyomorúság. A kemencében süülő kenyér illata már alig-csak emlék.

Borsómálé. Ez a szegény ember kenyerere manapság. Megőrölt szárazborsó lisztjéből készítenek kenyeret, puliszkát. Úgy hozzák azt valahonnét a Regátból. Nehéz étel, nehéz lesz az ember feje, gyomra tőle. Borsómálé. Megüli a gyomrát, megfájdítja a fejét mindenkinek, aki ezen él. De élelem, ennivaló. Nem ehet jobbat az, akinek nincs. Nehéz az élet manapság mindenkinek, de a nagycsaládoké a legnehezebb. Szerencsére, jó emberek vittek el a sokgyermekes családoktól ket-
